הגברת טיקטיקי

כתבה דורותי קלינהרד
צייר ג'.פ.מילר

גברת טיקטיקי הייתה אישה דקה מאוד עם נוצה ארוכה על הכובע שלה והיא נעלה על רגליה נעליים גבוהות עם הרבה מאוד כפתורים.

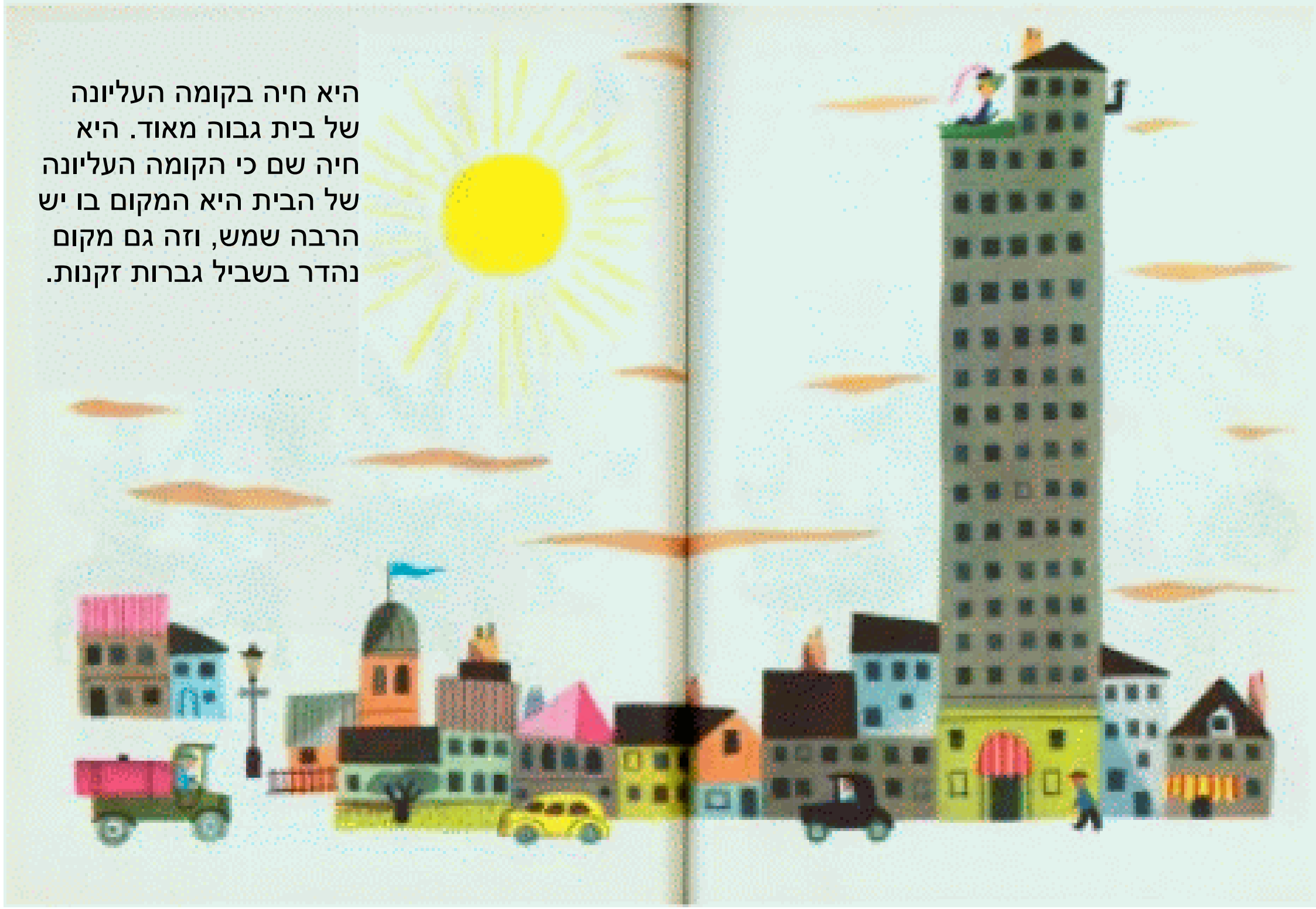

היא חיה בקומה העליונה
של בית גבוה מאוד. היא
חיה שם כי הקומה העליונה
של הבית היא המקום בו יש
הרבה שמש, וזה גם מקום
נהדר בשביל גברות זקנות.

יחד עם גברת טיקטיקי חיה שם גם ציפור יפה מאוד, תוכי בשם פאול. גברת טיקטיקי ופאול אהבו מאוד זה את זו. רק עוד דבר אחד גברת טיקטיקי אהבה כמו את פאול, ואלה פרחי חמניות.

"אך, פאול" אמרה גברת טיקטיקי כל יום "הייתי מאוד רוצה שהיה לי פרח חמנייה יפה לצנצנת הגדולה הזאת."

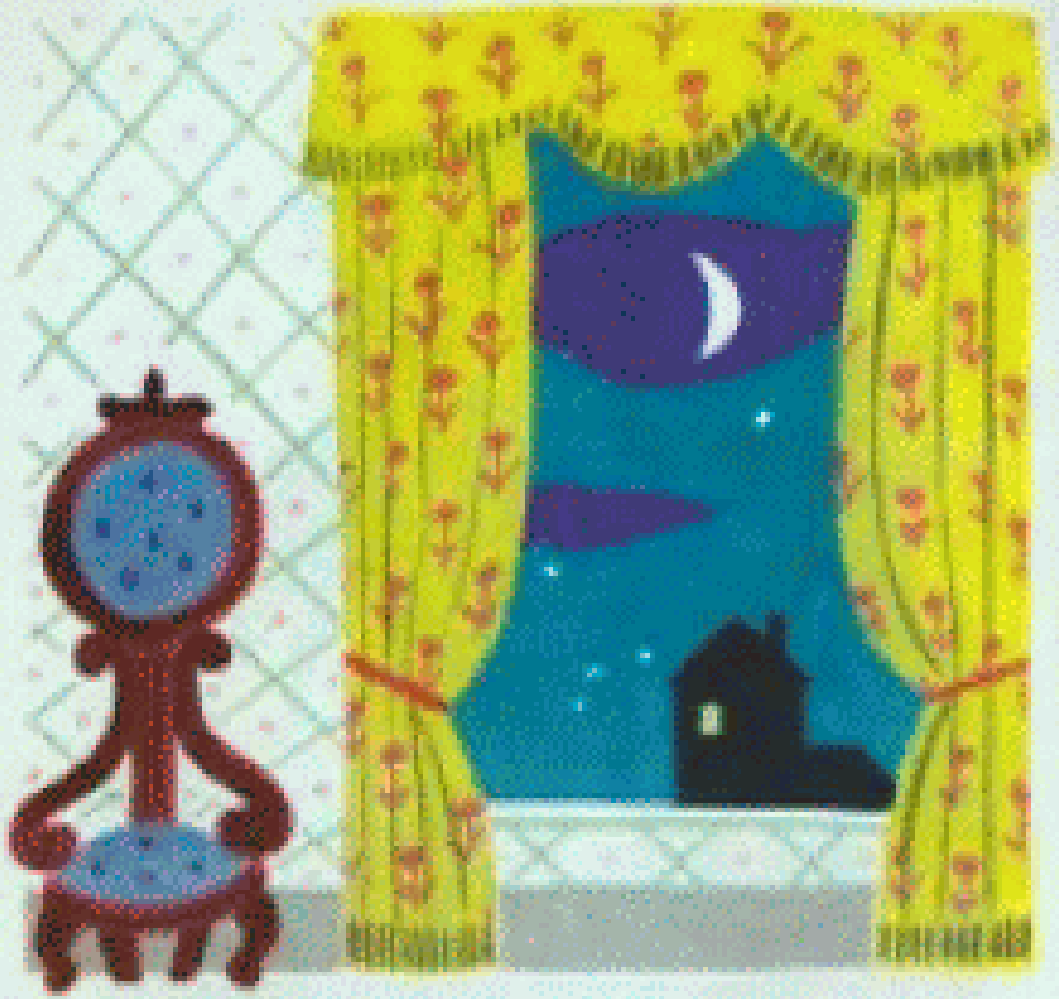

לילה אחד, כשגברת טיקטיקי ופאול התכוננו ללכת לישון,
אמרה גברת טיקטיקי "פאול, האם אתה חושב שיהיה לי
מזל ואקבל פעם פרח חמנייה יפה?"
ופאול אמר "לילה טוב גברת טיקטיקי יקרה. לא אופתע
אם יהיה לך פרח כזה בקרוב."

למחרת גברת טיקטיקי התעוררה אך לא ראתה את פאול לרגלי המיטה שלה. היא קראה "פאול, פאול, איפה אתה?" אך לא קיבלה כל תשובה. גברת טיקטיקי התחילה לבכות "פאול, פאול, חזור אלי" אבל פאול לא בא.

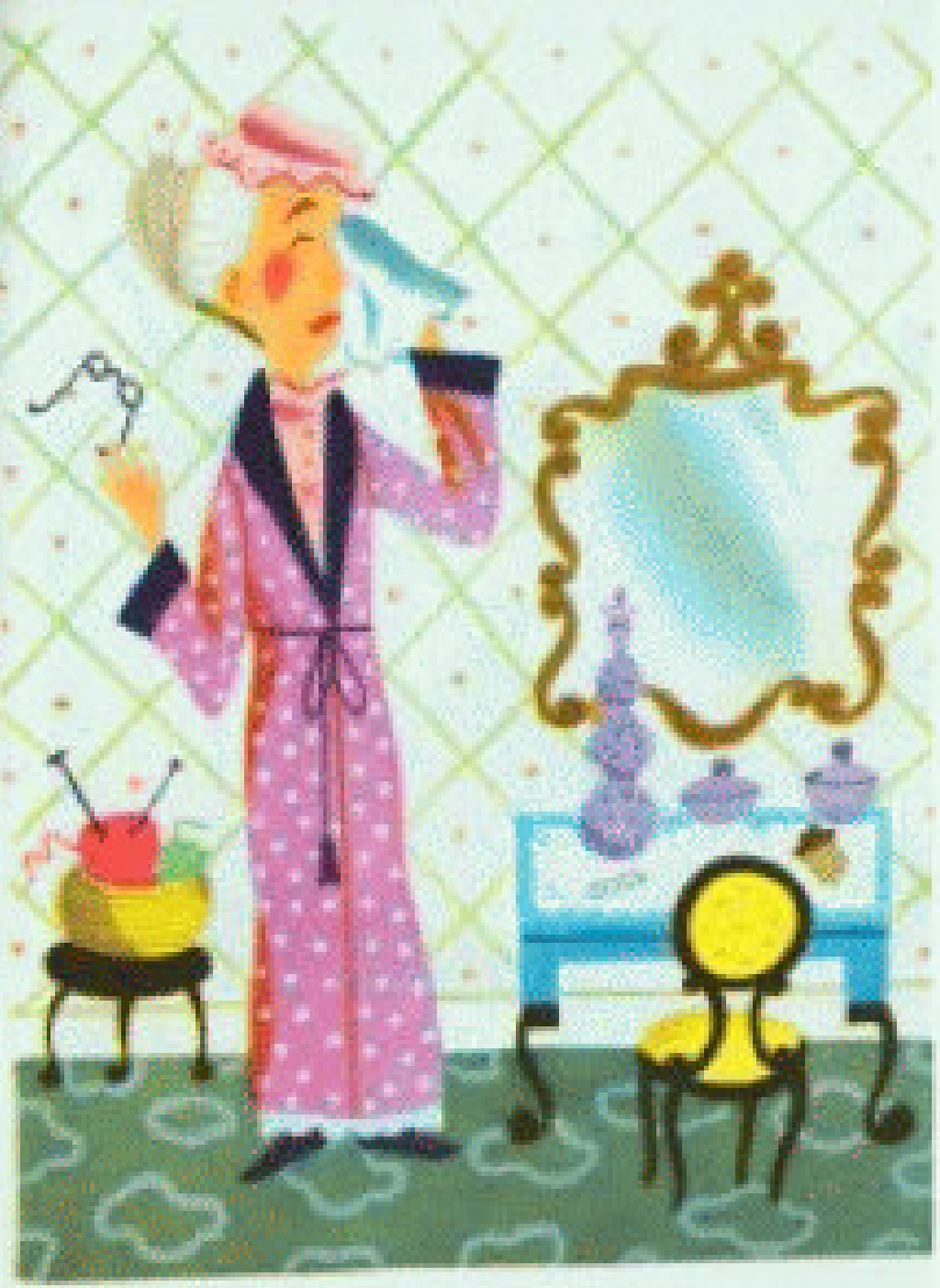

ואז גברת טיקטיקי הרימה שפופרת טלפון ואמרה "שלחו אלי שוטר. זו גברת טיקטיקי. אנא שלחו אלי שוטר מהר, מהר מאוד."

השוטר הופיע ליד דלת ביתה. "הו, שוטר" אמרה גברת טיקטיקי "נאבד התוכי שלי, פאול."

"תני לי את שק של כביסה" אמר השוטר "וגם מקל ארוך, כזה כמו של קטיף תפוחים."

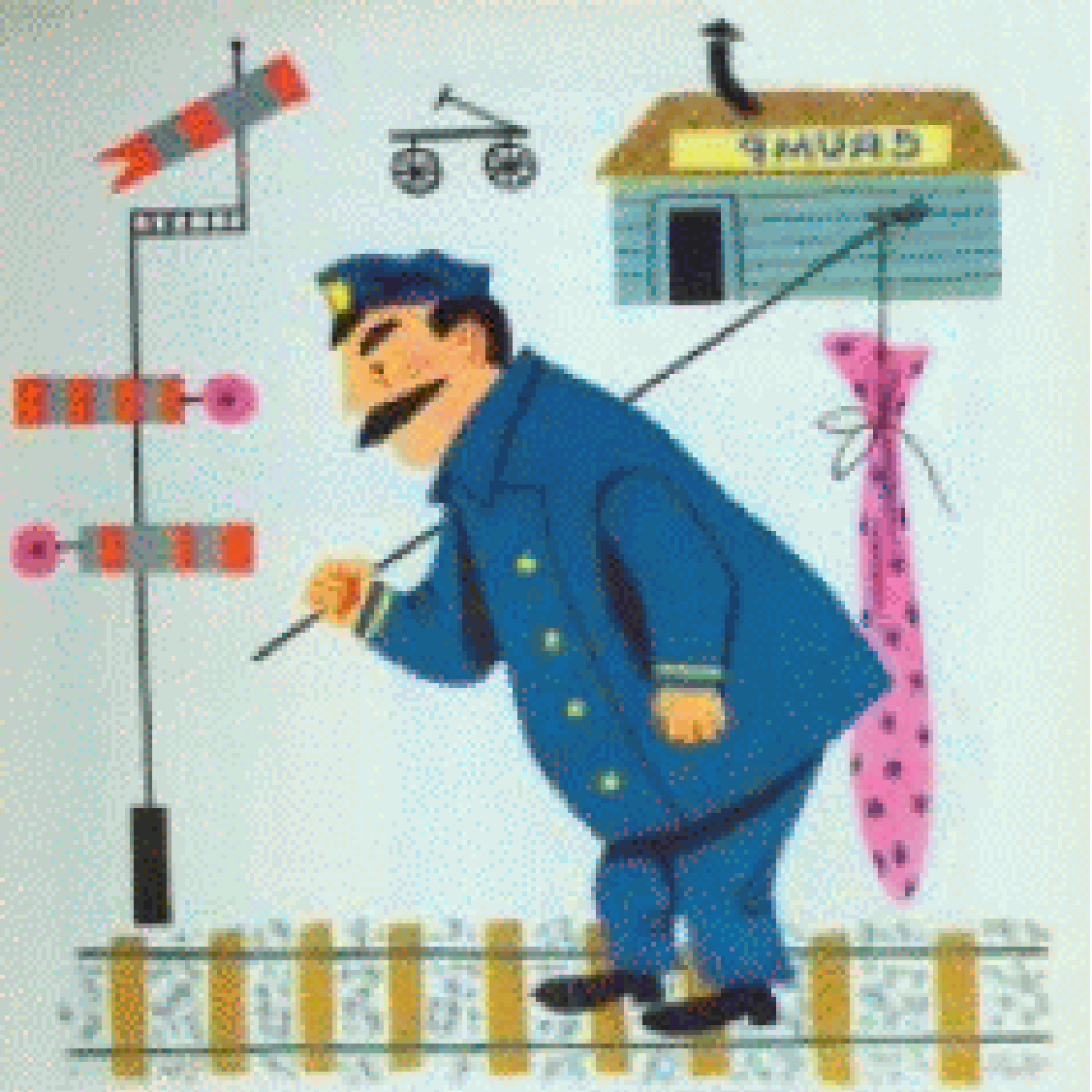

והשוטר יצא לחפש את פאול. הוא ראה קטר שעמד על הפסים. הוא הביט על הקטר אבל לא ראה כל תוכי, ורק דבר אחד שהפתיע אותו מאוד.

"נהג" אמר השוטר לנהג הקטר "האם אתה תמיד נוסע עם כרית לפני הגלגלים?"
והנהג אמר "אבל לא! מה פתאום!" והשוטר לקח את הכרית, שם אותה לתוך שק הכביסה והלך הלאה.

בדרך הוא עבר ליד בית הספר. הוא הסתכל סביב אך לא ראה כל תוכי. רק דבר אחד הפתיע אותו. הוא ראה צפרדע שישבה על כתפה של המורה. אמר השוטר "המורה, הצפרדע הזו מפתיעה אותי מאוד. האם זה מקובל כך אצלכם?" והמורה אמרה "אבל לא! מה פתאום?" ואז השוטר לקח את הצפרדע והכניס אותה לשק הכביסה יחד עם הכרית. והלר הלאה.

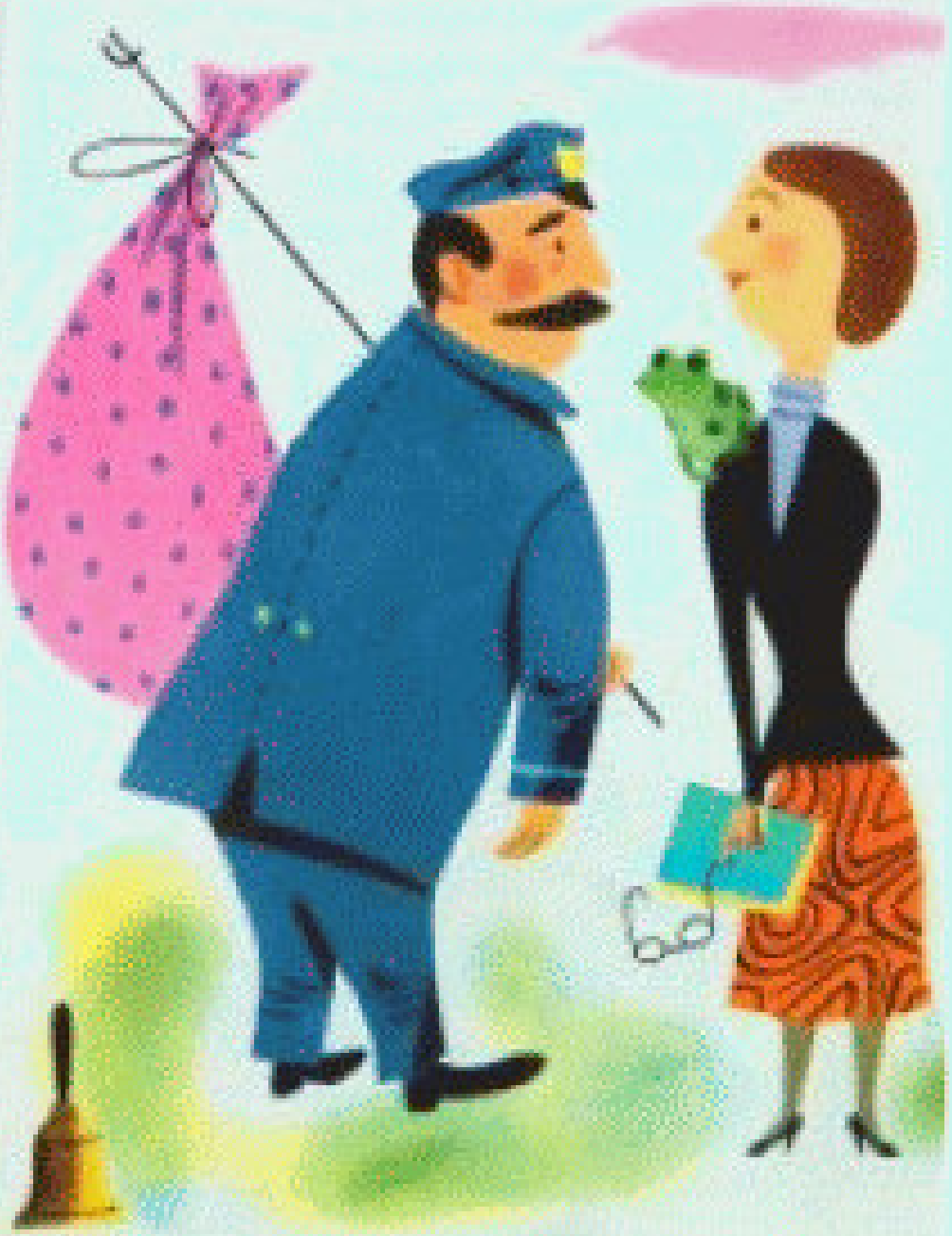

בדרך הוא פגש אדם עם מריצה ועליה ארגז ריק.
השוטר שאל "מה היה לך קודם בתוך הארגז הזה, לפני שרוקנת אותו?"
והאיש אמר "היה לי כאן צב".
השוטר הסתכל בארגז וראה שם נוצה. הוא מיד הכיר שזו נוצה של תוכי ואמר "אתה אדם מרושע. צריך לעצור אותך. אתה יודע כמוני שלצבים אין נוצות. אז מה עושה נוצה בתוך הארגז?"

האיש נבהל מאוד ואמר "באמת היה לי כאן תוכי."
והשוטר אמר "רשע שכמותך, התוכי איננו כאן עכשיו. איפה הוא?"
והאיש אמר "אדון שוטר, אל תעצור אותי. מכרתי את התוכי למר מקרוני לארוחת יום הולדת שלו."

"ואיפה גר מר מקרוני?" שאל השוטר.
"שם, בבית ההוא" אמר האיש עם המריצה.
ואז השוטר הלך לביתו של מר מקרוני ודרך החלון ראה שעל השולחן שוכב פאול התוכי ומר מקרוני מרים גרזן כדי לכרות את ראשו. ומה שהפתיע את השוטר היה, שפאול, ששכב על השולחן, החזיק במקור גבעול עם פרח חמנייה גדול ויפה.

"עצור! עצור!" אמר השוטר "אינך באמת רוצה לאכול תוכי לארוחת יום הולדת שלך. עצור ואביא לך משהו הרבה יותר טעים."

ושם אמר "הנה לך משהו הרבה יותר טעים מאשר תוכי. ובכל אופן אתה יותר מדי רעב בשביל תוכי אחד. אילו תכננת לאכול שלושה תוכים או אפילו רק שני תוכים, לא הייתי אומר דבר. אבל תוכי אחד כדאי לך להחליף בדג. שלום, מר מקרוני."

והשוטר רץ מהר לחנות ושם שאל "מה הוא הדבר הטעים ביותר שיש לכם בחנות?"
וכולם שם אמרו "דג!"
השוטר קנה את הדג ורץ אתו חזרה לביתו של מר מקרוני

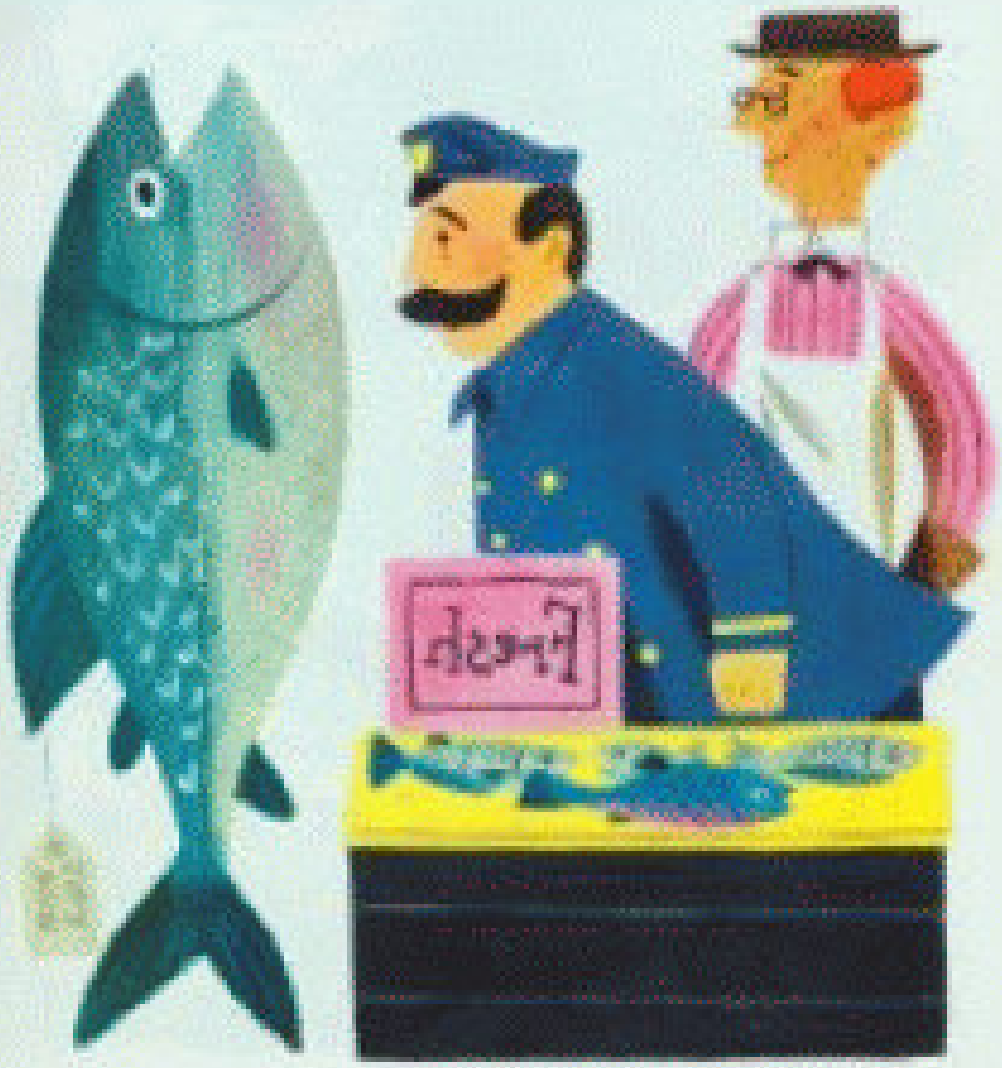

וגם הוא עף מהר כמו רוח.

והשוטר רץ כמו רוח, ופאול התחיל לעוף מעליו.

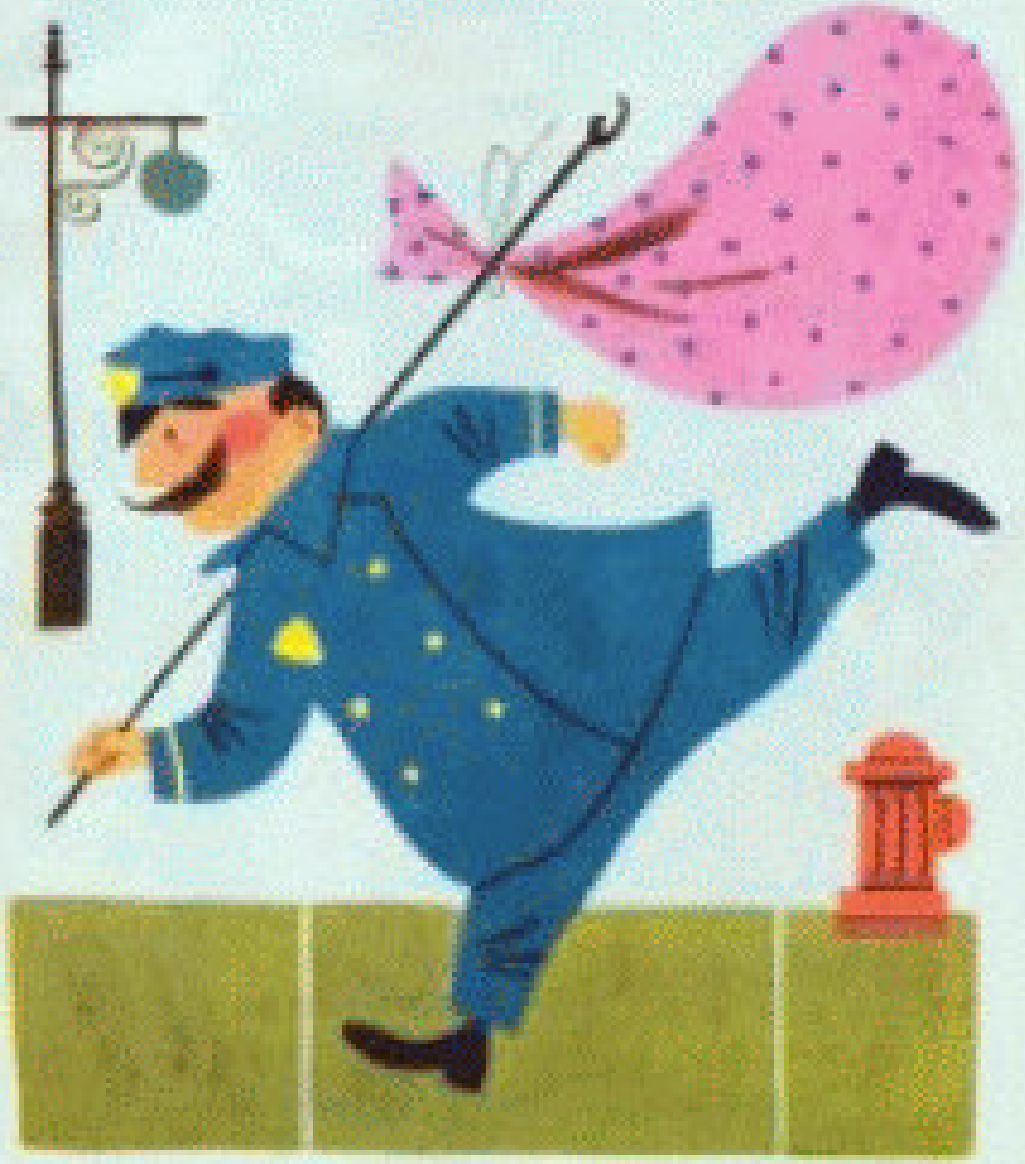

כך הם הגיעו לביתה של גברת טיקטיקי והיא אמרה "הו, פאול יקירי. אני מאוד שמחה לראות אותך שוב, כי היה לי עצוב בלעדיך."
ופאול אמר "גברת טיקטיקי יקרה, הלכתי להביא לך פרח חמנייה, והנה הוא כאן."

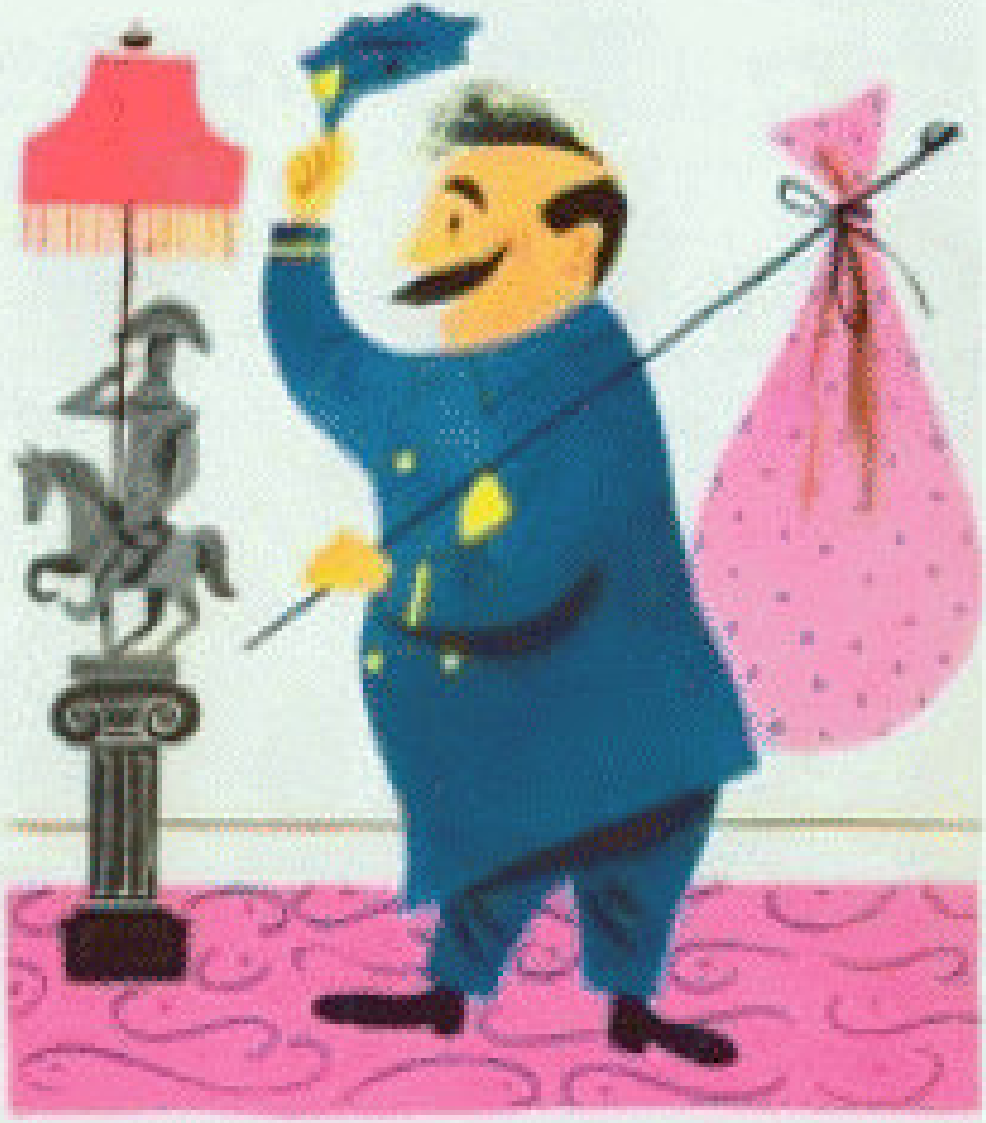

בסוף גברת טיקטיקי ופאול נשארו לבדם.
"זה היה נדיב מצדך שנתת לשוטר את שק הכביסה שלנו וקוטף התפוחים" אמר פאול.
גברת טיקטיקי שמה את ידה על כתפו של פאול וחיבקה אותו באומרה "הו, כמה מאושרת אני, איזו אישה מאושרת אני עכשיו."